

Beste mensen,

de afgelopen maanden zaten velen meer aan huis gebonden. Men zegt wel: Oost west, thuis best, en: Zoals het klokje thuis tikt...., en er is geen betere plek dan thuis. Home sweet home. Je eigen veilige nestje.

Maar steeds aan een vaste plaats gebonden zijn kan ook benauwend zijn en saai. Sommigen kunnen hun huis nu wel uit tekenen. De muren kunnen je aanvliegen. We zijn geen plant, we hebben twee benen. Het is niet voor niets dat mensen af en toe van huis weg willen, we willen niet steeds binnen blijven, we willen ook wel eens naar buiten. We zoeken een uitdaging en avontuur. We gaan op vakantie om nieuwe indrukken op te doen, zo houden we het dagelijks leven beter vol.

Dat velen in deze dagen meer dan normaal thuis zitten geeft een onvrij gevoel, of je opgesloten zit. Kerken en scholen waren gesloten, velen werkten thuis, men kwam minder bij elkaar over de vloer.

We hebben naast onze huiselijke omstandigheden sociaal verkeer nodig, bezigheden buitenshuis. Men heeft de afgelopen tijd toch contacten proberen te onderhouden. De telefoonmaatschappijen varen er wel bij, en zijn nu digitale middelen om elkaar te bereiken, en ook de ouderwetse brief is er nog. Maar men wil het directe contact van oog in oog en van aangezicht tot aangezicht, niet die afstandelijkheid.

Dat je een huis hebt is belangrijk, een dak boven je hoofd en de beschutting van vier muren. De laatste jaren horen we van daklozen, die hun huis hebben verloren en zwerver zijn geworden. Er zijn vluchtelingen die huis en haard hebben moeten verlaten. Zonder eigen adres ben je weerloos in deze wereld, een nomade, een zigeuner. Het lijkt romantisch maar dan is het leven hard.

Vastzitten aan je stek hoeft niet altijd goed te zijn, soms is er een uitdaging nodig, er moet dan verhuisd worden. Het is goed dat kinderen op een zeker moment het ouderlijk huis verlaten en een eigen bestaan opbouwen. Het is goed uit een hinderlijk vast patroon en gewenning kunnen stappen.

Abraham heeft zijn vaderlijk huis verlaten en ging op weg als nomade naar een plaats die hij niet kende.

Israël trok uit Egypte, dat een slavenhuis was geworden, het huis was een gevangenis geworden. Soms moet je breken met omstandigheden die je verstikken. Israël verlangde niet naar een blijvend zwerversbestaan, zonder vaste woon- en verblijfplaats, als wandelende Joden. Het land van de belofte was hun droom. Het ideaal was dat iedere familie z'n eigen akkertje had waarvan men kon rondkomen, met een os en een ezel, in de schaduw van de wijnstok, de vijgenboom en de olijf: huisje, boompje, beestje (2 Koningen 4:26).

Het bijzondere huis waar het volk thuis kon zijn, was het huis van God, de tempel. Veel psalmen gaan over de wens om daar te zijn, als het ware een stukje hemel op aarde.

In psalm 84 gaat het over de vogels in de tempel, mussen die niet veel verder komen dan wat scharrelen rondom het huis en onder de dakpannen een nestje bouwen, en de zwaluw, ook al komt die van verre oorden en is hij een wereldreiziger een rustpunt vindt in Gods huis. Die tempel is er niet meer, maar het verlangen is gebleven. Misschien worden we ons in deze dagen wat meer bewust wat de werkelijke waarde is van een plaats waar je je veilig weet. Geen kooi, maar een huis met deuren en ramen, waar je je vrij kunt voelen. Laat ons ook in de gemeente blijven uitzien naar die woning bij God, voor vreemde vogels van verschillende pluimage, de huismussen en de sierlijke zwaluwen, het huis met de vele woningen.